

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/63/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010202034
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1010202034.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a zo sudkyň JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: MAC TV, s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/49/2010 zo dňa 12. októbra 2010, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/333/2010-49 zo dňa 22. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/333/2010-49 zo dňa 22. februára 2013 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. RL/49/2010 zo dňa 12.10.2010 z dôvodu, že v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Uvedeným rozhodnutím bola žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) uložená sankcia - upozornenie na porušenia zákona za to, že porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ (§ 16 písm. b/) zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 27.06.2007 o cca 19:30 odvysielal v programe Noviny príspevok s názvom Polícia zhabala servery, v ktorom nebola zabezpečená objektivnosť a nestrannosť.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že žalovaný pochybil pri posudzovaní správneho deliktu, ktorý je vymedzený vo výroku napadnutého rozhodnutia, pretože použil zákon, ktorý v čase, keď sa skutok stal nebol účinným. Na zistený skutkový stav mal aplikovať zákon č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom v čase, keď sa posudzovaný skutok stal, t. j. ku dňu 27.06.2007. Ďalej uviedol, že správny delikt sa stal dňa 27.06.2007. Od uvedeného dňa začala plynúť objektivná ročná lehota. Prvá objektivná

možnosť, kedy sa Rada, ako právnická osoba dozvedela o porušení zákona, nastala už v deň, kedy bola podaná vo veci sťažnosť, t.j. dňa 02.08.2007. Je už záležitosťou organizácie činnosti žalovaného a jeho kancelárie, kedy sú uvedené zistenia predložené Rade na prerokovanie a akým spôsobom je ďalej preverená dôvodnosť sťažnosti. Subjektívna lehota preto začala plynúť dňom 02.08.2007, resp. od 03.08.2007 a plynula až do 04.12.2007, kedy žalovaný vydal prvýkrát rozhodnutie č. RL/117/2007. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp.zn. 6Sžo/55/2010 zo dňa 16.06.2010 zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie (doručenie vykázané dňom 15.07.2010), t.j. od 16.07.2010 pokračovalo plynutie subjektívnej lehoty až do dňa 12.10.2010, kedy žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie. Žalovaný však v tomto prípade porušil ustanovenie § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že rozhodol o uložení sankcie po uplynutí šesť mesačnej subjektívnej lehoty, ktorá mala uplynúť dňa 16.09.2010. V danom prípade nemohol žalovaný postupovať podľa odseku 7 (správne malo byť odseku 6) zákona č. 308/2000 Z.z., pretože toto ustanovenie je aplikovateľné len pre prípady, kde boli uložené sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ § 64 zákona č. 308/2000 Z.z. V preskúmanom prípade bola sankcia uložená podľa odseku 1 písm. a/ § 64 zákona č. 308/2000 Z.z. Krajský súd v Bratislave teda napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil aj z toho dôvodu, že bolo vydané po uplynutí subjektívnej šesťmesačnej lehoty, čo znamená, že v tomto prípade zaniklo Rade oprávnenie sankcionovať vysielateľa márnym uplynutím šesťmesačnej subjektívnej lehoty.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalobu zamietol, prípadne aby rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania uviedol, že záver prvostupňového súdu o nesprávnej aplikácii zákona je príliš formalistický a je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia otázky, či aplikovanie právneho predpisu v znení účinnom v čase, kedy správny orgán rozhoduje a nie v čase, kedy sa skutok stal pri absencii prechodných ustanovení a pri nezmenenej podobe povinnosti, ktorej porušenie má byť sankcionované, je vadou konania, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Novelou zákona č. 308/2000 Z.z. vykonanou zákonom č. 498/2009 Z.z. sa po obsahovej stránke vo vzťahu k preskúmanému prípadu povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských a politicko-publicistických programov nezmenila, zmenilo sa len jej označenie v zákone (z § 16 písm. b/ na § 16 ods. 3 písm. b/). V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 8Sž/13/2010, ktorý taktiež riešil otázku uplatnenia právnej úpravy v čase rozhodovania Rady a nie v čase, kedy sa skutok stal (pri absencii intertemporálnych noriem a nezmenenej materiálnej stránke povinnosti, za ktorej porušenie sa sankcia uložila), v ktorom najvyšší súd konštatoval, že toto predstavuje len formálnu vadu, ktorá nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Tento postup najvyššieho súdu prešiel aj následným testom ústavnosti, keď Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením sp.zn. II. ÚS 285/2011 zo dňa 16.06.2011 odmietol sťažnosť voči rozhodnutiu najvyššieho súdu sp.zn. 8Sž/13/2010 ako zjavne neopodstatnenú. Ďalej žalovaný poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 2Sž/8/2010, ktorý bol taktiež predmetom preskúmania pred Ústavným súdom SR, kde v rozhodnutí sp.zn. III. ÚS 142/2011 dospel ústavný súd k rovnakému záveru ako v rozhodnutí sp.zn. II. ÚS 285/2011. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že pri posudzovaní zákonnosti postupu žalovaného je potrebné posúdiť, či sa zmenila aplikovaná povinnosť a nie či sa zmenilo jej označenie v zákone. Rada aplikovala na skutkový stav zákon v znení, ktoré nadobudlo účinnosť neskôr - v čase jej rozhodovania, avšak konala tak z dôvodu absencie intertemporálnych noriem a vzhľadom na skutočnosť, že sankcionovaná povinnosť ani sankcia za jej porušenie sa nezmenili. Z judikatúry najvyššieho a ústavného súdu vyplýva, že pri posudzovaní zákonnosti postupu žalovaného je potrebné posúdiť, či sa zmenila aplikovaná povinnosť a nie či sa zmenilo jej označenie v zákone. Je pravdou, že Rada aplikovala na skutkový stav zákon v znení, ktoré nadobudlo účinnosť neskôr - v čase jej rozhodovania, konala tak však z dôvodu absencie intertemporálnych noriem a vzhľadom na skutočnosť, že sankcionovaná povinnosť ani sankcia za jej porušenie sa nezmenili.

Žalovaný ďalej uviedol, že prvostupňový súd vychádza z premisy že § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. (resp. § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného v čase, kedy sa skutok stal) je aplikovateľný len na prípady, kedy Rada rozhodla o uložení sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. c/ až e/ zákona č.

308/2000 Z.z. Prvá veta § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. upravuje prípad, keď je rozhodnutie Rady, ktorým bola uložená niektorá zo sankcií podľa § 64 ods. 1 písm. c/ až e/ zákona č. 308/2000 Z.z., potvrdené. Druhá veta § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. bez odvolania sa na predchádzajúcu vetu tohto ustanovenia alebo na § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. uvádza, že v prípade ak súd rozhodnutie Rady zruší a vec vráti na ďalšie konanie, žalovaný rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu. Vzhľadom na formuláciu druhej vety § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. je túto, podľa názoru žalovaného, potrebné vykladať nezávisle od predchádzajúcej vety, a to tak, že postup v nej ustanovený sa vzťahuje na všetky prípady, kedy dôjde k zrušeniu rozhodnutia žalovaného najvyšším súdom.

Zákonnodarca stanovil subjektívnu lehotu na rozhodnutie Rady v rozsahu 6 mesiacov. Ide o pomerne krátku lehotu, keď sa zoberie do úvahy skutočnosť, že Rada koná v prvom stupni, a tak okrem právneho posúdenia veci musí vykonávať aj skutkové zistenia, ktoré môžu byť z časového hľadiska náročné, pre zachovanie práv účastníkov konania musí rešpektovať aj primerané lehoty, aby sa mohli vyjadriť. V danom prípade prvostupňový súd počítal plynutie subjektívnej lehoty odo dňa, kedy bola Rade doručená sťažnosť na porušenie zákona, z čoho vyplýva, že do času plynutia subjektívnej lehoty sa započítava aj lehota na vyžiadanie záznamu, jeho zmonitorovanie a rozhodnutie o začatí správneho konania. Ak by v prípadoch opakovaného zrušenia rozhodnutí Rady o uložení sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 308/2000 Z.z. mala Rada možnosť rozhodnúť len v zostávajúcej časti subjektívnej lehoty, ktorá je pomerne krátka, došlo by k značnému obmedzeniu činností Rady. Nie je žiadny právny dôvod, prečo by zákonnodarca mal rozlišovať medzi zrušením rozhodnutia Rady o uložení sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 308/2000 Z.z. a podľa § 64 ods. 1 písm. c/ až e/ zákona č. 308/2000 Z.z. V § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. je stanovený postup žalovaného pre rôzne prípady, ktoré môžu nastať v súvislosti so súdnym prieskumom jeho rozhodnutí, medzi ktoré spadá aj zrušenie jeho rozhodnutia najvyšším súdom, ktoré môže nastať bez ohľadu na druh uloženej sankcie. Podľa názoru žalovaného, zákonnodarca zamýšľal vytvoriť pre postup Rady po zrušení jej rozhodnutia jeden režim bez ohľadu na druh uloženej sankcie. Podľa doterajšej praxe bola druhá veta § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. vykladaná ako vzťahujúca sa na všetky prípady zrušených rozhodnutí Rady bez ohľadu na druh ukladanej sankcie.

Nesprávnym je aj posúdenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty. Prvostupňový súd dospel k záveru, že subjektívna lehota pre rozhodnutie v správnom konaní začala plynúť dňom doručenia sťažnosti a nie dňom jej prerokovania na zasadnutí Rady. Žalovaný poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžo/73/2010, z ktorého vyplýva, že rozhodujúcou skutočnosťou pre začiatok plynutia zákonnej subjektívnej lehoty na rozhodnutie o uložení sankcie je prerokovanie monitorovacej správy na zasadnutí Rady. Uvedený záver prešiel i následným testom ústavnosti, kde Ústavný súd SR v rozhodnutí I. ÚS 29/2012 uviedol, že rozsudok najvyššieho súdu je v otázke určenia a odôvodnenia momentu začatia plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie Rady ústavne udržateľný, nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti a je náležite odôvodnený. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na súčasné znenie ustanovenia § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania vo výške 331,15 €. V dôvodoch uviedol, že podľa jeho názoru prvostupňový súd jednoznačne a podrobne preskúmal najmä otázku aplikácie neúčinného právneho predpisu na správny delikt ako aj otázku uplynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie. Prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí správne vymedzil, že žalovaný mal na prejednávany správny delikt aplikovať ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení ku dňu 27.06.2007, a to z dôvodu, že dňa 27.06.2007 sa stal skutok, ktorý bol označený za správny delikt a z dôvodu, že ustanovenie § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. bolo pre žalobcu priaznivejšie ako ustanovenie § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí posudzoval znenie § 64 k 27.06.2007 a k 12.01.2010 a nie znenie § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že aplikácia ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (v znení k 27.06.2007) bola pre žalobcu priaznivejšia, ako aplikácia ustanovenia § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., nakoľko začatie plynutia 6 mesačnej lehoty bolo k 12.10.2010 určené rovnako (dňom, kedy sa

žalovaný dozvie o porušení), avšak za moment „dozvedenia sa“ o porušení už ustanovenie § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. určil až deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností.

Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd správne posúdil, že žalovaný vydal predmetné rozhodnutie až po uplynutí subjektívnej šesťmesačnej lehoty, čiže v čase, kedy zanikla možnosť žalovaného sankcionovať žalobcu za možné porušenie povinností. Ustanovenie § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. (v znení k 27.06.2007) sa nevzťahuje na konania, v ktorých žalovaný rozhodol o uložení sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 308/2000 Z.z. (v znení k 27.06.2007), čiže žalovanému neuplynie dodatočná trojmesačná lehota na rozhodnutie v prípadoch, kedy najvyšší súd rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Tento záver vychádza z logického, jazykového a systematického výkladu predmetného ustanovenia. Ak by mal zákonodarcu v úmysle paušálne umožniť žalovanému rozhodovať v dodatočnej trojmesačnej lehote po zrušení jeho rozhodnutia najvyšším súdom v každom prípade, zvolil by jednoduchšiu konštrukciu predmetných ustanovení. Zo skutkového stavu vyplynulo, že rozhodnutím žalovaného bola žalobcovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., čiže je jednoznačné, že na takéto konanie nebolo možné aplikovať dodatočnú trojmesačnú lehodu podľa odseku 6 predmetného ustanovenia. Podľa názoru žalobcu začala žalovanému v predmetnej veci plynúť 6 mesačná subjektívna lehota dňom nasledujúcim po dni doručenia sťažnosti, čiže dňa 03.08.2007 a uplynula dňa 03.02.2008 za predpokladu, že nedošlo k jej spočívaniu. Plynutie subjektívnej lehoty žalovaného, a to bez ohľadu na vydanie rozhodnutia č. RL/117/2007 zo dňa 04.12.2007 nebolo prerušené až do dňa podania žaloby žalobcu dňa 28.02.2008, teda až v dĺžke 6 mesiacov a 26 dní, tzn. 26 dní po uplynutí subjektívnej lehoty na uloženie sankcie. Keďže rozhodnutie č. RL/117/2007 bolo zrušené rozhodnutím najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžo/55/2010, žalovaný už nedisponuje subjektívnou lehotoú pre vydanie nového rozhodnutia (č. RL/49/2010). V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp.zn. 8As/82/2011 z 31.10.2011 a sp.zn. 8As/44/2011 z 10.08.2011. K uplynutiu prekluzívnej lehoty musí žalovaný ako aj súd prvého stupňa prihliadať z úradnej povinnosti (rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 7Sžo/55/2009 zo dňa 25.03.2010, sp.zn. 3Szd/3/2009 zo dňa 14.05.2009).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 212 ods. 1 O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a rozsudok verejne vyhlásil.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho a súdneho spisu, s obsahom napadnutého rozhodnutia žalovaného č. RL/49/2010 zo dňa 12.10.2010, ako aj s prepisom predmetného príspevku a obsahom obrazovo-zvukového záznamu predmetného príspevku a zistil, že žalovaný rozhodnutím č. RL/49/2010 zo dňa 12.10.2010 uložil žalobcovi podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - upozornenie na porušenie zákona za to, že porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ (§ 16 písm. b/) zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 27.06.2007 o cca 19.30 hod. v spravodajskom programe Noviny odvysielal príspevok s názvom Polícia zhabala servery, v ktorom nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť.

Spornou v danej veci ostala skutočnosť, či žalovaný postupoval podľa správneho právneho predpisu, teda či mal postupovať podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení ku dňu 12.10.2010 alebo podľa § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení ku dňu 27.06.2007. Ďalej ostalo sporné, či bola pri vydaní rozhodnutia dodržaná subjektívna lehota na vydanie rozhodnutia v zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., a teda či bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného vydané v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania skutku (27.06.2007) vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania skutku za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu spáchania skutku Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania administratívneho rozhodnutia Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

Podľa § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania skutku ak bol podaný opravný prostriedok podľa odseku 5 a súd nezruší rozhodnutie rady, sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ak odsek 5 neustanovuje inak. Ak súd rozhodnutie rady zruší a vec vráti na nové konanie, rada rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu. Uložená sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ak odsek 5 neustanovuje inak.

Podľa § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia ak bol podaný opravný prostriedok podľa odseku 6 a súd nezruší rozhodnutie rady, sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ak odsek 6 neustanovuje inak. Ak súd rozhodnutie rady zruší a vec vráti na nové konanie, rada rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu. Uložená sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ak odsek 6 neustanovuje inak.

Účelom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. je vytvorenie priestoru pre diskusiu o otázkach, ktoré sú predmetom verejného záujmu, pri súčasnom zamedzení zneužitia vysielacieho času v spravodajských a politicko-publicistických programoch na prezentovanie jednostranne zameraných informácií. Je zrejmé, že mediálna prezentácia názorov len jednej názorovej skupiny je v demokratickej spoločnosti nežiaducim javom, čo vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva. Ten vo svojej judikatúre vyslovil názor, že médiá zohrávajú podstatnú úlohu v demokratickej spoločnosti. Ako pasívnym recipientom informácií, občanom musí byť umožnené prijímať rozmanité informácie, aby si spomedzi nich mohli vybrať a utvoriť si pre danú otázku svoj vlastný názor, pričom

práve pluralita myšlienok a informácií je to, čo robí demokratickú spoločnosť demokratickou (CASE OF ÇETIN AND OTHERS v. TURKEY, Applications nos. 40153/98 and 40160/98, bod č. 64).

Pojmy objektívnosť a nestrannosť sú pružnými právnymi pojmami, ktoré nie je možné presne právne definovať, ich obsah sa môže meniť, býva podmienený okolnosťami prípadu, na ktorý sa aplikuje právna norma. Tieto pojmy nie je možné explicitne definovať pre otvorený okruh prípadov, keďže jednotlivé informácie a vyjadrenia je nutné vnímať v kontexte ich použitia, a to aj s prihliadnutím na osoby, ktoré dostanú v konkrétnom príspevku priestor na vyjadrenie. Žalovaný ich interpretoval v napadnutom rozhodnutí.

V zmysle § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. má žalovaný povinnosť upozorniť vysielateľa na porušenie zákona. Upozornenie je sankciou preventívneho charakteru a je predpokladom uloženia pokuty za druhovo zhodné protiprávne správanie vysielateľa vytýkané v upozornení. V upozornení musí identifikovať akým konaním vysielateľa došlo k porušeniu povinnosti, čím je vysielateľ oboznámený so zakázaným správaním.

Žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadal s odôvodnením, že odvysielaný príspevok nebol objektívny a nestranný, preto bolo namieste využiť zákonné obmedzenie slobody prejavu v zmysle § 16 písm. b/, resp. § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. Na spravodajské a politicko-publicistické programy sa kladú vyššie kvalitatívne nároky, ktoré spočívajú najmä v objektívnosti a nestrannosti odvysielaných informácií.

Senát odvolacieho súdu sa však nestotožnil s právnym posúdením súdu prvého stupňa, týkajúceho sa aplikácie zákona a plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie.

V súvislosti s otázkou, že žalovaný pochybil pri posudzovaní správneho deliktu, ktorý je vymedzený vo výroku napadnutého rozhodnutia, pretože použil zákon, ktorý v čase, keď sa skutok stal nebol účinným, senát odvolacieho súdu poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 8SŽ/13/2010 zo dňa 20.10.2010, z ktorého vyplýva, že spáchaný skutok, vrátane uloženej sankcie je potrebné posúdiť podľa právnej úpravy účinnej v čase kedy sa skutok stal. Najvyšší súd však v predmetom rozsudku ešte uviedol, že ak obsah daného zákonného ustanovenia zostal nezmenený a rovnako zostala nezmenená aj sankcia za porušenie tohto zákonného ustanovenia, tak potom je administratívne rozhodnutie postihnuté iba formálnou vadou, ktorá nemá vplyv na jeho zákonnosť a žalobca tak nemohol byť rozhodnutím odporkyne ukrátený na svojich právach. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu prešlo aj následným testom ústavnosti, kde Ústavný súd SR uznesením sp.zn. II. ÚS 285/2011 zo dňa 16.06.2011 odmietol sťažnosť voči rozhodnutiu najvyššieho súdu sp.zn. 8SŽ/13/2010 zo dňa 20.10.2010 ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd SR vo svojom uznesení poukázal na to, že pri zmene právnej úpravy je potrebné zaoberať sa aj materiálnym hľadiskom a obsahom konkrétnych zmenených zákonných ustanovení. Z uvedeného vyplýva, že pri posudzovaní, či žalovaný aplikoval na prejednávanú vec správny právny predpis je potrebné posúdiť, či sa nová právna úprava obsahovo od tej pôvodnej zmenila. Žalovaný vo výroku napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ (§ 16 písm. b/) zákona č. 308/2000 Z.z. Uvedené ustanovenia, tak v znení účinnom v čase spáchania skutku, ako aj v čase vydania administratívneho rozhodnutia sú obsahovo totožné, ako aj sankcia ostala nezmenená. Keďže v tomto prípade ide len o formálnu vadu, nie je táto skutočnosť dôvodom pre zrušenie administratívneho rozhodnutia, tak ako to uviedol súd prvého stupňa.

K otázke plynutia subjektívnej 6-mesačnej lehoty na rozhodnutie senát odvolacieho súdu poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 2SŽo/73/2010 zo dňa 20.10.2010, z ktorého vyplýva, že skutočnosťou rozhodujúcou pre začiatok plynutia 6-mesačnej subjektívnej lehoty je zasadnutie Rady. Uvedený záver bol potvrdený aj rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 29/2012 zo dňa 12.12.2012, v ktorom uviedol, že rozsudok najvyššieho súdu je v otázke určenia a odôvodnenia momentu začatia plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie Rady ústavne udržateľný, nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti a je náležité odôvodnený. Uvedený rozsudok najvyššieho súdu bol vydaný v čase, keď bolo ustanovenie § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (v znení účinnom v čase spáchania

správneho deliktu) nejednoznačné, v dôsledku čoho dochádzalo k rozdielnej judikatúre. Súd prvého stupňa tak pochybil, keď uviedol, že za deň „dozvedenia sa“ o spáchaní správneho deliktu v zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. sa považuje deň, kedy bola vo veci podaná sťažnosť. V danej situácii je potrebné považovať za deň dozvedenia o porušení povinnosť deň prerokovania monitorovacej správy na zasadnutí Rady.

K aplikácii ustanovenia § 64 ods. 6 (resp. § 64 ods. 7 účinného v čase vydania správneho rozhodnutia) zákona č. 308/2000 Z.z. najvyšší súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie sp.zn. 3SŽ/18/2010 zo dňa 09.11.2010, v zmysle ktorého sú lehoty uvedené v § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (v znení účinnom v čase spáchania skutku) podstatné pre prvé rozhodnutie žalovaného. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí uviedol: „V prípade zrušenia rozhodnutia odporkyne a vrátenia na ďalšie konanie Najvyšším súdom Slovenskej republiky je na rozhodnutie stanovená v § 64 ods. 7 uvedeného zákona nová osobitná 3-mesačná lehota od doručenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Tým je odsek 7 lex specialis voči odseku 4 uvedeného ustanovenia...“ Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, týkajúce sa plynutia subjektívnej lehoty na rozhodnutie. Slovenská a česká právna úprava sú síce podobné, ale nie identické, preto nebolo možné na prejednávany prípad aplikovať závery uvedené v predmetných rozhodnutiach Najvyššieho správneho súdu ČR. Napríklad zákon č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů v § 61 ustanovuje jednoročnú subjektívnu lehotu na rozhodnutie a trojročnú objektívnu lehotu, pričom zákon č. 308/2000 Z.z. v § 64 ods. 4 ustanovuje podstatne kratšie lehoty, konkrétne 6-mesačnú subjektívnu a jednoročnú objektívnu lehotu na vydanie rozhodnutia v správnom konaní. Rôzna aplikácia ustanovenia § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. podľa druhu uloženej sankcie, tak ako to uviedol vo svojom rozsudku súd prvého stupňa by spôsobovala neodôvodnenú dvojkoľajnosť postupu po zrušení rozhodnutia Rady a vrátení veci na ďalšie konanie. Iný postup po zrušení rozhodnutia Rady, ktorým boli uložené sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. c/ až e/ a iný postup po zrušení rozhodnutia Rady, ktorým boli uložené sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 308/2000 Z.z. nie je zmyslom a účelom zákona č. 308/2000 Z.z.

Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu podľa § 220 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a žalobu zamietol, keďže žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z., ako aj zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi trovy konania na náhradu nepriznal, keďže v konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.